

**FOLKETINGETS
OMBUDSMAND**

FOB 2021-6

Vilkår for interview med indsat syrienskriger

Resumé

26. februar 2021

En journalist klagede til ombudsmanden over, at kriminalforsorgen med henvisning til straffuldbyrdelseslovens § 59, stk. 2, havde opstillet en række vilkår for et interview med en indsat syrienskriger.

Menneskerettigheder

Journalisten kunne besøge og interviewe den indsatte, men interviewet måtte hverken handle om den pådømte kriminalitet eller eventuelle verserende sager, og interviewet måtte ikke filmes.

1.5

Strafferet

Journalisten gjorde gældende, at vilkårene krænkede den indsattes ytringsfrihed, og at de forhindrede journalisten i at lave en dokumentarfilm, der ville have stor samfundsmæssig relevans.

3.7

Direktoratet for Kriminalforsorgen henviste bl.a. til, at vilkårene var nødvendige for at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen.

Ombudsmanden kunne ikke kritisere, at hensynet til retsfølelsen var indgået i direktoratets afvejning i sagen, og at direktoratet i den forbindelse havde lagt vægt på, dels at den indsatte afsonede en lang straf for meget grov kriminalitet, dels på forbrydelsens karakter.

Ombudsmanden fandt endvidere ikke grundlag for at kritisere, at direktoratet havde lagt vægt på risikoen for, at den indsatte i en interviewsituation ville begå ny kriminalitet ved at forherlige en terrororganisation og terrorhandlinger eller fremsætte trusler.

Endelig fandt ombudsmanden ikke fornødent grundlag for at antage, at begrænsningerne udgjorde et uproportionalt indgreb i den indsattes ytringsfrihed efter artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

(Sag nr. 20/05009)

I det følgende gengives ombudsmandens udtalelse om sagen:

Ombudsmandens udtalelse

1. Sagens forløb

Den 20. januar 2020 meddelte Kriminalforsorgen Midt- og Nordjylland, Områdedkontoret i Hobro, dig tilladelse til at interviewe A på følgende vilkår:

- ”Interviewet må ikke omhandle eller berøre en eventuel verserende sag. Dette vilkår er gældende desuagtet om indsatte er vidne eller tiltalt i den pågældende sag.
- Interviewet må ej heller omhandle indsattes pådømte kriminalitet.
- Der må ikke ske optagelser eller fotografering af indsatte.
- Resultatet af interviewet skal forinden offentliggørelse gennemses/gennemlæses af fængslet med henblik på at vurdere, om vilkårene er overholdt
- Bestemmelserne i skrivelsen ’Vejledning i forbindelse med besøg’ skal overholdes (...)”

I et brev af 4. februar 2020 klagede du til Direktoratet for Kriminalforsorgen over Kriminalforsorgen Midt- og Nordjyllands afgørelse af 20. januar 2020.

Direktoratet for Kriminalforsorgen stadfæstede den 6. maj 2020 Kriminalforsorgen Midt- og Nordjyllands afgørelse af 20. januar 2020, idet direktoratet vurderede, at det var korrekt, at Kriminalforsorgen Midt- og Nordjylland fastsatte de nævnte vilkår for at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen. Direktoratet lagde herved vægt på, at A er dømt for ”forbrydelser mod staten”, og at billeder, herunder levende billeder, har en ganske særlig gennemslagskraft over for offentligheden.

Den 26. juni 2020 klagede du til mig, og den 2. juli 2020 oversendte jeg din klage til Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Den 17. september 2020 fik du svar fra Direktoratet for Kriminalforsorgen.

Direktoratet fastholdt sin afgørelse af 6. maj 2020. Direktoratet for Kriminalforsorgen lagde i den forbindelse vægt på, at A afsoner en lang dom for meget grov kriminalitet, herunder for overtrædelse af straffelovens § 114 b, nr. 1,

jf. § 21, § 114 c, stk. 3, og § 136, stk. 2. Direktoratet for Kriminalforsorgen gjorde desuden gældende, at den danske stat må anses for forurettet i forhold til A's kriminalitet. Endvidere vurderede Direktoratet for Kriminalforsorgen, at direktoratets afgørelse af 6. maj 2020 er forenelig med artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention.

Den 25. september 2020 klagede du til mig igen.

Den 10. december 2020 bad jeg Direktoratet for Kriminalforsorgen om en udtalelse i sagen og om at modtage sagens akter.

Den 14. januar 2021 modtog jeg Direktoratet for Kriminalforsorgens udtalelse og sagens akter.

Den 18. januar 2021 bad jeg om at modtage dine eventuelle bemærkninger til Direktoratet for Kriminalforsorgens udtalelse af 14. januar 2021.

Den 29. januar 2021 modtog jeg dine bemærkninger.

2. A's dom

2.1. A blev ved Østre Landsrets dom af 31. marts 2017 fundet skyldig i overtrædelse af straffelovens § 114 c, stk. 3, ved at indrejse i Syrien to gange i 2013 og lade sig hverve af Islamisk Stat til at begå handlinger omfattet af straffelovens §§ 114 og 114 a og ved i 2015 at have haft til hensigt at rejse til Syrien for igen at lade sig hverve af Islamisk Stat til at begå handlinger af den nævnte karakter.

A blev også dømt for forsøg på overtrædelse af straffelovens § 114 b, nr. 1, jf. § 21, ved frem til den 18. marts 2015 at have forsøgt at yde økonomisk støtte til Islamisk Stat, idet han ved optagelse af kviklån skaffede sig 20.000 kr., som han havde til hensigt at medbringe ved indrejse i Syrien og overdrage til Islamisk Stat, hvilket mislykkedes, da han blev anholdt af politiet.

A blev endvidere dømt for overtrædelse af straffelovens § 276 ved i 2014 at have stjålet en telefon og en computer.

A blev desuden dømt for overtrædelse af straffelovens § 136, stk. 2, ved den 20. februar 2015 på Facebook-gruppen "Allah ved bedst", der havde 17.000 medlemmer, at have redigeret et indlæg med et videoklip af en rustvogn, der transporterede en kiste med liget af den person, der den 14.-15. februar 2015 havde skudt mod personer ved Krudttønden og synagogen i København, hvorved to personer blev dræbt og andre såret.

I den nævnte video indgik følgende tekst:

”Åh mennesker. Kig på kisten. I dag (gerningsmanden). I morgen os. Enhver sjæl skal smage døden. Må Allah acceptere vores Bror! Må den påmindelse vække enhver. Og må vi alle vende oprigtigt tilbage til Allah. Wallah den mand har rystet Danmark [masha] Allah. Og bak jeres bror. Må vi [inshallah] få flere brødre som (gerningsmanden) som ofret sit liv på Allah og hans profet.”

Ved Højesterets dom af 14. november 2017, der er trykt i U 2018.769 H, tiltrådte Højesteret, at straffen skulle fastsættes til seks års fængsel. Desuden fandt Højesteret, at A skulle fratages sit danske statsborgerskab og udvises med indrejseforbud for bestandig. Højesteret udtalte i dommen bl.a., at ”A har begået meget alvorlige forbrydelser i forbindelse med terrorisme”.

2.2. Lovgivningsmagten har efter dommen ved lov nr. 883 af 16. juni 2020 om ændring af straffeloven (Skærpelse af straffen for overtrædelse af straffelovens terrorbestemmelser) ændret strafferammen for overtrædelse af bl.a. tre af de bestemmelser, som A er dømt for at have overtrådt eller at have forsøgt at overtræde, nemlig straffelovens § 114 b, nr. 1, § 114 c, stk. 3, og § 136, stk. 2. Det fremgår af forarbejderne til denne lov, at terrorisme og terrorrelaterede handlinger udgør de allervorreste forbrydelser mod det danske samfund og de værdier om demokrati og frihed, som det bygger på, og at fremmedkrigere har forbrudt sig mod disse værdier. Jeg henviser til lovforslag nr. LF 130 af 11. marts 2020, Folketingstidende 2019-20, lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 1.

3. A's interview med TV2

TV2 har på sin hjemmeside den 19. februar 2017 bragt et interview med A.

Ifølge TV2 har A udtalt følgende:

”Selvfølgelig støtter jeg Islamisk Stat. Det er jo ikke os, der gør noget galt. Det er jer selv, den er gal med. Der er jer, der er årsag til, at der findes folk ligesom mig, og alle de andre, der støtter Islamisk Stat. Nu skal jeg forklare, hvad jeg mener. Det er USA og Danmark og en række andre vestlige lande, der har bombet og dræbt tusindvis af uskyldige civile i Mellemøsten. Først i Irak, så i Afghanistan og nu i Syrien. Jeres indblanding i de konflikter har gjort konflikterne langt værre, end de ellers ville have været. Hvorfor er det, at I skal blande jer i ting, der ikke har noget med jer at gøre?

...

I dræber uskyldige hver eneste dag. Det hører man ikke meget om i danske medier. Men når hævnens så rammer nogle civile i Frankrig eller Tyskland, så er det pludselig i kæmpe stor historie. Sagen er jo, at vi bare slår tilbage på samme måde som I rammer mine brødre og søstre i Syrien.

...

Når mine ledere beordrer den slags angreb, så er det fordi, det er den eneste mulighed, vi har for at slå igen. På slagmarken i Syrien bliver vi jo ramt af bomber og droner fra luften, som vi ikke har en chance for at forsvare os imod. Hvis I sendte soldater ind, kunne vi kæmpe mand til mand på landjorden. Det ville være en mere fair kamp. Men når I rammer os på en måde, hvor vi ikke kan forsvare os. Så er det også rimeligt, at vi slår igen på en måde, hvor vi er forsvarsløse. Derfor sker der angreb som i Nice, og det vil ikke undre mig, hvis der kommer flere af den slags angreb.”

Adspurg, om A var parat til at slå TV2's journalist ihjel, har A ifølge TV2 svaret følgende:

”Haha. Nu bliver du pludselig så personlig, (journalisten). Det er der ingen grund til. Spis nu noget mad i stedet for.”

Adspurg, om A kunne finde på at begå et terrorangreb efter sin løsladelse, har A ifølge TV2 svaret følgende:

”Hvis der kommer en ordre fra Islamisk Stat om, at jeg skal begå et terrorangreb, så bliver svaret nej. Jeg kan godt forstå Islamisk Stat, og jeg vil ikke tage afstand fra deres handlinger. Men det bliver ikke mig, der kommer til at begå et terrorangreb.

Men hvis Danmark og andre lande fortsætter med at følge USA's politik i et og alt, så bringer I jer selv i skudlinjen og risikerer at blive ramt af terror.”

A har desuden ifølge TV2 udtalt følgende:

”Det er fuldstændig ligegyldigt, hvor stort vores territorium er. Kampen for et islamisk kalifat vil fortsætte. Og hvis vi bliver slået på slagmarken, så vil I blot opleve, at kampen fortsætter i Vesten. Sådan er det. Når I presser Islamisk Stat, så presser de igen.

...

Jeg har ikke noget personligt imod dig, (journalisten). Men du må forstå, at du er en del af det danske samfund. Og I er gået i krig med musli-merne. Jeg hører hverken dig eller andre råbe op om det. Jeg oplever jer heller ikke vælte jeres regering. Derfor er du en del af den kamp, og det må du acceptere.”

4. Retsgrundlag

4.1. Straffuldbydelseslovens § 59

§ 59 i straffuldbydelsesloven (lovbekendtgørelse nr. 1333 af 9. december 2019 af lov om fuldbyrdelse af straf m.v.) har følgende ordlyd:

”§ 59. En indsat har ret til i institutionen at udtale sig og i den forbindelse at lade sig fotografere til medierne.

Stk. 2. Denne ret kan dog begrænses af ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn, for at beskytte den forurettede ved lovovertrædelsen eller for i øvrigt at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen.

Stk. 3. Justitsministeren kan fastsætte regler om gennemførelsen af de indsattes ret efter stk. 1.”

Af forarbejderne til lov nr. 432 af 31. maj 2000 om fuldbyrdelse af straf mv. fremgår bl.a. følgende:

”5.7.6. Kontakt til medierne

5.7.6.1. Gældende ret

...

I praksis indgår ordens- og sikkerhedsmæssige hensyn med vægt ved vurderingen af, om der kan gives tilladelse. På baggrund af tv-mediets betydelige og særlige gennemslagskraft tillægges endvidere hensynet til retsfølelsen særlig vægt. Efter praksis vil der normalt blive givet tilladelse til tv-interviews, når generelle kriminalpolitiske forhold, f.eks. afsoningsforholdene, ønskes belyst. Der gives også ofte tilladelse til filmede optagelser vedrørende dagligdagen i fængslerne.

Derimod gives der på grund af hensynet til retsfølelsen som udgangspunkt afslag, hvis den indsattes egen sag eller kriminalitet indgår som en væsentlig del af interviewet. Endvidere gives der normalt afslag på tv-optagelser, hvis fængslet skal benyttes som kulisse for mere underholdende indslag, eller hvor det alene er den pågældendes status som

indsat, der begrundet ønsket om tv-interview, uden at interviewet i øvrigt vedrører fængselsforhold eller kriminalpolitiske emner.

5.7.6.2. Straffelovrådets forslag

...

Flertallet foreslår (...), at der som § 59, stk. 1, i rådets lovudkast indsættes en bestemmelse, hvorefter en indsat har ret til i institutionen at udtale sig og i den forbindelse at lade sig fotografere til medierne.

§ 59, stk. 1, indebærer i overensstemmelse med den nuværende retstilstand bl.a., at spørgsmålet om fotografering i tilknytning til interviews reguleres på samme måde som adgangen til at udtale sig, dvs. at den indsatte har ret til at lade sig fotografere, men at der kan fastsættes begrænsninger ud fra de hensyn, der fremgår af § 59, stk. 2, i flertallets forslag, jf. nedenfor. Det bemærkes, at der ikke uden for de tilfælde, der reguleres i § 59 i rådets lovudkast, består en almindelig adgang til at fotografere uden forudgående tilladelse, jf. herved straffelovens § 264 a.

Ordet 'medierne' afgrænses på samme måde som udtrykket 'massemedier' i § 1 i medieansvarsloven, jf. lovbekendtgørelse nr. 85 af 9. februar 1998.

Som stk. 2 i § 59 foreslår rådets flertal en bestemmelse, hvorefter den indsattes ret ifølge stk. 1 kan begrænses af ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn, for at beskytte den forurettede ved lovovertrædelsen eller for i øvrigt at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen.

Hertil føjes i stk. 3 en bemyndigelse for justitsministeren til at fastsætte regler om gennemførelsen af de indsattes ret efter stk. 1.

§ 59, stk. 2, indebærer i overensstemmelse med den nuværende praksis bl.a., at der kan fastsættes begrænsninger i den indsattes adgang til at kontakte medierne af ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn. Som eksempel kan peges på kontakt, der kræver særlig overvågning af personale i form af, at en fængselsfunktionær følger med rundt under filmoptagelse mv. i institutionen.

Endvidere medfører § 59, stk. 2, en lovfæstelse af adgangen til at gøre indgreb i de særlige tilfælde, hvor indgrebet sker for at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen.

Rådets flertal forudsætter i den forbindelse i lighed med arbejdsgruppen, at begrænsninger i retten til at kontakte medierne alene gennemføres,

når hensynene i bestemmelsen med afgørende vægt taler for en sådan begrænsning.

Efter flertallets opfattelse må den pågældende bestemmelse anses for forenelig med grundlovens § 77 og artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention om ytringsfrihed. Flertallet lægger i den forbindelse bl.a. vægt på en udtalelse offentliggjort i Folketingets Ombudsmands beretning for 1995, s. 170 ff. I den sag, som ombudsmandens udtalelse bygger på, havde en advokat klaget over, at Direktoratet for Kriminalforsorgen under henvisning til hensynet til retsfølelsen havde afslået at give en tv-station tilladelse til at interviewe en indsat i fængslet. Advokaten mente bl.a., at det var ulovligt at lægge vægt på dette hensyn, og at afgørelsen var i strid med ytringsfriheden efter artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention og eventuelt grundlovens § 77. Ombudsmanden udtalte, at det ikke var ulovligt at lægge vægt på hensynet til retsfølelsen, og at afgørelsen ikke var i strid med Den Europæiske Menneskerettighedskonventions artikel 10 eller grundlovens § 77.

...

5.7.6.3. Justitsministeriets overvejelser

Justitsministeriet kan af de af Straffelovrådets flertal anførte grunde tiltræde flertallets udkast til bestemmelse om de indsattes adgang til at kontakte medierne. Lovforslaget er udformet i overensstemmelse hermed, jf. § 59.”

Jeg henviser til lovforslag nr. LF 145 af 8. december 1999, Folketingstidende 1999-2000, lovforslagets almindelige bemærkninger, pkt. 5.7.6.

Desuden fremgår følgende af bemærkningerne til § 59 i lovforslaget:

”Stk. 2 indebærer i overensstemmelse med den nuværende praksis bl.a., at der kan fastsættes begrænsninger i den indsattes adgang til at kontakte medierne af ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn. Som eksempel kan peges på kontakt, der kræver særlig overvågning af personale i form af, at en fængselsfunktionær følger med rundt under filmoptagelse mv. i institutionen.

Endvidere medfører stk. 2 en lovfæstelse af adgangen til at gøre indgreb i de særlige tilfælde, hvor indgrebet sker for at beskytte den forurettede ved lovovertrædelser eller for i øvrigt at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen, jf. herved pkt. 5.7.6.1. i de almindelige bemærkninger til lovforslaget. Det forudsættes, at begrænsninger i retten til at kontakte

medierne som hidtil alene gennemføres, når hensynene i bestemmelsen med afgørende vægt taler for en sådan begrænsning.”

Af Jakob Schiøler og Ane Dragsted, Straffuldbyrdelsesloven med kommentarer, 2. udgave (2017), s. 287, fremgår bl.a. følgende:

”Hensynet til at beskytte den forurettede ved lovovertrædelsen eller i øvrigt modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen omfatter både den konkrete retsfølelse hos ofrene og deres pårørende, og den almene retsfølelse hos befolkningen i almindelighed. Hvor det drejer sig om den almene retsfølelse, indebærer kravet om, at krænkelsen skal være ’åbenbar’, at der skal være tale om særligt stærke grunde til at afslå kontakt til medierne med denne begrundelse.

Efter praksis gives afslag begrundet i disse hensyn oftest ved anmodninger om tv-interview med levende billeder af den indsatte. Det skyldes, at tv-mediet har en særlig gennemslagskraft i forhold til andre medier, hvorfor der ved tv-optagelser består en særlig risiko for krænkelse af retsfølelsen. Det kerneområde, hvor hensynet til retsfølelsen indgår med så betydelig vægt, at der som udgangspunkt meddeles afslag på ansøgning om tv-interview, er tilfælde, hvor den indsatte er dømt for alvorlig, personfarlig kriminalitet, og især hvis genstanden for interviewet er den indsattes egen kriminalitet. I sådanne tilfælde vil det indgå i vurderingen af, om tilladelse kan gives, om det må anses for særligt krænkende, ikke bare for ofrene og deres pårørende, men også for den almindelige befolknings retsfølelse, at den indsatte får lejlighed til at fremstille forbrydelsen på tv.”

4.2. Administrative forskrifter vedrørende indsattes adgang til kontakt til medierne

Justitsministeren har med hjemmel i bl.a. straffuldbyrdelseslovens § 59, stk. 3, udstedt bekendtgørelse nr. 405 af 9. april 2015 om adgangen til kontakt til medierne for indsatte i kriminalforsorgens institutioner.

Desuden har Direktoratet for Kriminalforsorgen udsendt skrivelse nr. 9217 af 13. april 2015 om bekendtgørelse om adgangen til kontakt til medierne for indsatte i kriminalforsorgens institutioner.

Af skrivelsens pkt. 3 fremgår bl.a. følgende:

”[Det] fastslås i § 59, stk. 1, at de indsatte har *ret* til at udtale sig til medierne, og det er ved loven forudsat, at begrænsninger i retten til at kontakte medierne efter § 59, stk. 2, alene gennemføres, når hensynene i denne bestemmelse *med afgørende vægt* taler for en sådan begrænsning.

Udgangspunktet er således, at der som hovedregel skal gives tilladelse til interview m.v. Afslag kan dog gives, hvis særlige forhold undtagelsesvis og efter en konkret vurdering i den enkelte sag, fører til, at et eller flere af de hensyn, der er nævnt i § 59, stk. 2, med afgørende vægt taler mod at give tilladelsen.

Afhængigt af omstændighederne i den enkelte sag kan det overvejes eventuelt at give tilladelsen men eventuelt fastsætte vilkår herfor – f.eks. om at interviewet ikke må omhandle eller berøre den indsatte egen kriminalitet – hvis de hensyn, der er nævnt i § 59, stk. 2, begrundes dette.

Ved vurderingen af ansøgninger om tilladelse til tv-interviews med levende billeder, indgår også hensynet til retsfølelsen, idet tv-mediet har en ganske særlig gennemslagskraft. Det gælder både hensynet til retsfølelsen generelt og hensynet til retsfølelsen hos eventuelle forurettede ved forbrydelsen. Det kerneområde, hvor hensynet til retsfølelsen indgår med så betydelig vægt, at det vil blive overvejet at meddele afslag på en ansøgning om tv-interview eller stille krav om anonymisering (f.eks. ved sløring af ansigt og stemme), er tilfælde, hvor der ønskes tv-interview med en indsat, som er dømt for alvorlig personfarlig kriminalitet, især når genstanden for interviewet er den pågældendes egen kriminalitet. Baggrunden herfor er blandt andet, at det er særligt stødende, hvis dømte i disse tilfælde får mulighed for at fremstille forbrydelsen på tv.

Afhængig af omstændighederne i den enkelte sag kan det være aktuelt at overveje at give den indsatte tilladelse til at udtale sig, men samtidig afslag på i den forbindelse at lade sig fotografere til medierne.”

4.3. Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Artikel 10 i Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (herefter EMRK), der er inkorporeret i dansk ret ved lov nr. 285 af 29. april 1992 om Den Europæiske Menneskerettighedskonvention (lovbekendtgørelse nr. 750 af 19. oktober 1998), har følgende ordlyd:

”Artikel 10

Stk. 1. Enhver har ret til ytringsfrihed. Denne ret omfatter meningsfrihed og frihed til at modtage eller meddele oplysninger eller tanker, uden indblanding fra offentlig myndighed og uden hensyn til landegrænser.

Denne artikel forhindrer ikke stater i at kræve, at radio-, fjernsyns- eller filmforetagender kun må drives i henhold til bevilling.

Stk. 2. Da udøvelsen af disse frihedsrettigheder medfører pligter og ansvar, kan den underkastes sådanne formaliteter, betingelser, restriktio-

ner eller straffebestemmelser, som er foreskrevet ved lov og er nødvendige i et demokratisk samfund af hensyn til den nationale sikkerhed, territorial integritet eller offentlig tryghed, for at forebygge uorden eller forbrydelse, for at beskytte sundheden eller sædeligheden, for at beskytte andres gode navn og rygte eller rettigheder, for at forhindre udsprelse af fortrolige oplysninger, eller for at sikre domsmagtens autoritet og upartiskhed.”

Af Jon Fridrik Kjølbro, Den Europæiske Menneskerettighedskonvention for praktikere, 5. udgave (2020), s. 1158, fremgår bl.a. følgende om bestemmelsen:

”18.9. Indsatte og ytringsfrihed

Indsatte i fængsler og arresthuse kan naturligvis påberåbe sig retten til ytringsfrihed, der tilkommer ’enhver’ [note (...)], men både den begåede kriminalitet og forholdene i fængslet kan retfærdiggøre indgreb i indsatte ret til ytringsfrihed. Tilsvarende kan pressen have en legitim interesse i at interviewe og filme indsatte i fængsler og arresthuse som led i omtale af straffesager eller afsoningsforhold, men også her kan hensynet til den offentlige orden eller sikkerheden i fængsler retfærdiggøre indgreb.

Afslag på ansøgning om tilladelse til at *interviewe og filme indsatte* skal kunne retfærdiggøres konkret under hensyn til den offentlige orden eller forholdene i fængslet. Hvis der er tale om en straffesag, der har betydelig offentlig interesse, vil myndigheders skønsmargin være begrænset [note 564: Se Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG mod Schweiz, dom af 21.06.12 § 56]. Det vil udgøre en krænkelse, hvis et afslag er generelt begrundet og således ikke er begrundet i sagens konkrete omstændigheder [note 565: Se Schweizerische Radio- und Fernsehgesellschaft SRG mod Schweiz, dom af 21.06.12 §§ 56-67]. Det kan være berettiget at kræve, at den indsatte har givet et informeret samtykke. Det kan også være legitimt at kræve, at andre indsatte ikke filmes, medmindre de har meddelt samtykke. Det kan også være berettiget at stille krav til, hvor mange der må indfinde sig, og hvad og hvor der må filmes.”

Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol har i flere sager haft lejlighed til at forholde sig til spørgsmålet om, i hvilket omfang der kan gøres indgreb i en indsat ytringsfrihed, herunder i sagerne Hogefeld mod Tyskland (afgørelse af 20. januar 2000 om afvisning af klage, sag nr. 35402/97), Nilsen mod Storbritannien (afgørelse af 9. marts 2010 om afvisning af klage, sag nr. 36882/05) og Bidart mod Frankrig (dom af 12. november 2015, sag nr. 52363/11).

I Hogefeld-sagen havde de tyske domstole forbudt et interview af et medlem af Rote Armee Fraktion, der var indsat i et fængsel. Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol fandt, at der herved var tale om et indgreb efter EMRK artikel 10, stk. 1, der imidlertid var berettiget efter bestemmelsens stk. 2. Domstolen udtalte i den forbindelse bl.a. følgende:

"As concerns the legitimacy of the aims pursued, the Court notes that the Frankfurt Court of Appeal deemed it necessary to prohibit public statements of the applicant in order to prevent the applicant from performing further criminal acts within the meaning of Section 129a of the Criminal Code (...) namely, from promoting the ideology of the RAF and from influencing supporters of the organisation. Section 129a § 3 prohibits any support or promotion for a terrorist organisation as defined in § 1. The Court notes that terrorism by the RAF had been a major threat to national security and public safety in Germany for more than twenty years and that fighting terrorism is a legitimate interest of every State. This includes the taking of measures intended to prevent the recruitment of members and supporters for terrorist organisations. The Court, therefore, concludes that the restrictions imposed on the applicant's right to freedom of expression pursued a legitimate aim in accordance with Article 10 § 2 of the Convention.

...

The Court notes that, as claimed by her, the applicant's declarations showed a critical attitude towards the strategy of the RAF in the eighties and also disapproved certain attacks perpetrated by the RAF, notably the murder of the US soldier Pimental. However, her statements remained ambiguous. She continued to identify herself with the aims and the ideology of the RAF in general and apparently considered herself as a representative of the organisation, consistently using the first person of the plural when talking about the organisation. Although she admitted 'mistakes' in the strategy of the RAF, she continued to claim 'that our beginnings and our fight for a different world were at any time well-founded and justified, and that fight has to be conducted as a confrontation'. Moreover, she held that 'the reversal of the social developments is still a matter for which one must fight'.

The Court notes that those statements alone do not necessarily have to be understood as a promotion of terrorist activities. They must, however, be seen in the light of the applicant's personal history, who was most probably one of the main representatives of an organisation, the RAF, which had waged a murderous fight against the public order of the Fed-

eral Republic of Germany for more than twenty years. In these circumstances, the words of the applicant could possibly be understood by supporters as an appeal to continue the activities of the RAF. In this regard, it should also be noted that the applicant considers her critical analysis of the RAF's history as a prerequisite for 'the determination of future fights'. Even considering that, in April 1992, the RAF had declared in writing that they would abandon their strategy of murderous attacks against representatives of the State and the economy, it was by no means certain that it would abide by its declaration, witness the bombing at Weiterstadt prison in 1993.

The Court accordingly considers that the restrictions imposed on the applicant's freedom of expression could reasonably be regarded as answering a 'pressing social need' and that the reasons adduced by the national courts are 'relevant and sufficient'. Having regard to all these factors and to the margin of appreciation granted national authorities have in such cases, the Court considers that the interference in issue was proportionate to the legitimate aims pursued and that, consequently, there has been no breach of Article 10 of the Convention."

Nilsen-sagen drejede sig om de britiske myndigheders mulighed for at forhindre udgivelsen af en seriemorders selvbiografi med omtale af de begåede forbrydelser. I sin dom udtalte Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol bl.a. følgende:

"50. Accordingly, a person retains his or her Convention rights on imprisonment, so that any restriction on those rights must be justified in each individual case. This justification can flow, *inter alia*, from the necessary and inevitable consequences of imprisonment and/or from an adequate link between the restriction and the circumstances of the prisoner in question. However, it cannot be based solely on what would offend public opinion (...).

...

54. (...) the Court deems it reasonable for the domestic authorities to have considered that the publication of the manuscript would be distressing for surviving victims and for all victims' families and would provoke a sense of outrage amongst the public. The applicant's numerous crimes were described by the High Court as 'as grave and depraved as it is possible to imagine', with which description the applicant does not take issue.

(...) it is reasonable to suppose that there remain at least close family members of surviving victims and of those persons in respect of whom

he was convicted of murder. Such impact was a main, if not key, concern of the domestic authorities. That the perpetrator of such crimes would seek to publish for personal reasons his own account of the killing and mutilation of his victims is an affront to human dignity, one the fundamental values underlying the Convention.

As to the sense of outrage amongst the public, the Court considers, as did the Court of Appeal, that there was a substantive and substantial difference between the author of grave, depraved and serious crime publishing himself a detailed autobiographical description of those offences and a third party writing about the crimes and their perpetrator (the book published in 1985). Having regard to the human dignity considerations noted above, the Court regards the public outrage relied upon by the domestic courts in the present case as distinguishable from the broader notion of 'offence to public opinion' referred to in the above-cited *Hirst* case (see paragraph 49 above). It is in this sense that public outrage at the applicant's proposed publication remains a pertinent justification for the restriction at issue. The Court notes, in any event, that this justification was not the sole basis for retaining the manuscript (the above-cited *Dickson* judgment, at § 69)."

I Bidart-sagen vurderede Den Europæiske Menneskerettighedsdomstol, at det var foreneligt med EMRK artikel 10, at en prøveløsladt person fik forbud mod at udgive værker på skrift, lyd eller billede, der var udfærdiget af vedkommende alene eller sammen med andre og helt eller delvist vedrørte de forbrydelser, den pågældende var dømt for. Det var også foreneligt med bestemmelsen, at den pågældende blev påbudt at afstå fra offentlige udtalelser vedrørende disse. Den pågældende, der var leder af en separatistbevægelse, var idømt livsvarigt fængsel for bl.a. terrorrelaterede forbrydelser.

Af dommen fremgår bl.a. følgende:

"35. Secondly, it notes that the Government refer to several of the 'legitimate aims' listed in Article 8 § 2: the protection of public safety, prevention of disorder or crime, and the protection of the reputation or rights of others. It observes, however, that the domestic courts concentrated solely on the fact that the impugned measure was necessary for the prevention of 'public disorder' (see paragraphs 16 and 17 above). That being the case, the Court takes note of the Government's explanations to the effect that the release on license of the applicant, a former head of the Basque separatist organization *Iparretarrak* who had been sentenced to life imprisonment for the murder of three persons in a terrorist context, had caused widespread emotion among the victims' families and, more broadly, within the local population. It observes, as stated by the Government, that the impugned measure was taken a few months

after the beginning of the applicant's release on license, following his participation in a peaceful demonstration outside Agen Prison in support of Basque prisoners who were held there, which participation had attracted media coverage. The Court also understands why, in that context, the judicial authorities might have feared that the applicant would place himself in a position conducive to possible recidivism. It therefore accepts, having regard to the situation prevailing in the Basque Country (See *Association Ekin*, cited above, § 48), that the restriction complained of pursued one of the aims listed in Article 10 § 2, namely 'prevention of disorder or crime'.

...

37. In *Leroy* (...), relating to the publication of a satirical drawing in a Basque weekly magazine, and *Zana* (...), the Court pointed out that those principles apply to measures taken by national authorities to maintain national security and public safety as part of the fight against terrorism, and that it must, with due regard to the circumstances of each case and a State's margin of appreciation, ascertain whether a fair balance has been struck between the individual's fundamental right to freedom of expression and a democratic society's legitimate right to protect itself against the activities of terrorist organisations. These considerations are relevant to the present case *mutatis mutandis*.

...

44. Furthermore, the present case should also be seen in the light, *mutatis mutandis*, of the case of *Nilsen v. the United Kingdom* (dec.) (no. 36882/05, 9 March 2010), in which, relying on his freedom of expression, a prisoner complained of the fact that the manuscript of his autobiography had been confiscated on the ground, in particular, that it had gone into detail on the crimes of which he had been convicted. While reiterating that prisoners in general continue to enjoy all the fundamental rights and freedoms guaranteed under the Convention save for the right to liberty, and in particular the right to freedom of expression, and any restriction must be specifically justified in each case, the Court found that the complaint under Article 10 was manifestly ill-founded owing, in particular, to the fact that the impugned measure had not amounted to a complete restriction on the exercise of the rights set out in that provision.

45. Finally, the Court cannot overlook the context in which the applicant's freedom of expression was restricted, that is to say that the decision was taken to restrict that right in the framework of the early release of a major, well-known figure in a terrorist organisation who had been

sentenced to life imprisonment for murders committed in a terrorist context, which early release, as already mentioned in paragraph 35 above, had caused considerable emotion among the victims' families and, more broadly, within the local population.

46. All these factors lead the Court to accept that in imposing on the applicant, in the framework of his release on licence, the obligation to refrain from distributing any document or audiovisual material produced or co-produced by himself concerning, in whole or in part, the offences of which he was convicted, and to refrain from making any public reference to those offences, the domestic courts did not exceed the margin of appreciation available to them."

4.4. Praksis vedrørende varetægtsarrestanters adgang til kontakt til medierne i Danmark

De danske domstole har haft lejlighed til at forholde sig til de regler, der gælder for varetægtsarrestanters adgang til kontakt til medierne:

Højesteret har i U 2004.976/1 H taget stilling til, om Rigsadvokaten kunne afslå, at en varetægtsarrestant lod sig fotografere og interviewe til et dagblad til brug for en artikelserie om kvindelige drabsmænd, således at artiklen først ville blive trykt efter afsigelsen af Højesterets dom i straffesagen. Højesteret udtalte, at det som udgangspunkt måtte anses for stridende mod varetægtsfængslingens retshåndhævelsesformål – og dermed retsfølelsen – at en varetægtsarrestant inden endelig dom i Højesteret i straffesagen ved interview med fotografering i arresten fik lejlighed til gennem pressen at meddele sig til offentligheden om de gerninger, som straffesagen angik. Højesteret fandt ikke, at der i sagen var oplyst omstændigheder, som gav grundlag for at fravige dette udgangspunkt. Efter Højesterets opfattelse stred begrænsningen i varetægtsarrestantens ytringsfrihed ikke mod grundlovens § 77 eller EMRK artikel 10.

Østre Landsret har i U 2021.82 Ø taget stilling til, om et afslag på besøg af journalister mv. i arresten og på udsendelse af et brev til pressen kunne opretholdes. Landsretten vurderede, at den begrænsning af den pågældendes ytringsfrihed af hensyn til efterforskningen i sagen, som afslaget indebar, ikke var i strid med grundlovens § 77 eller EMRK artikel 10. Kendelsen er efter det oplyste kærret til Højesteret.

5. Dine synspunkter

Du har skrevet til mig om sagen den 26. juni, 1. juli, 18. august, 25. september, 21. december 2020 og 29. januar 2021.

Efter din opfattelse krænker de vilkår, som kriminalforsorgen har opstillet for interviewet med A, A's ytringsfrihed. De forhindrer endvidere dig som journalist og tv-dokumentarist i at lave en dokumentarfilm, der vil have stor samfundsmæssig relevans, og som er støttet af Danmarks Radio og Det Danske Filminstitut.

Formålet med din dokumentarfilm er at fortælle historien om "den første dømte syrienskriger" og at bidrage til at forebygge, at flere personer radikaliseres. Dokumentarfilmen vil således ikke handle om, at A skal forherlige en terrororganisation, og du vil ikke videregive de eventuelle strafbare udtalelser, som A måtte fremsætte under et interview.

Du har gjort gældende, at A's ytringsfrihed ikke kan begrænses ud fra et hensyn til retsfølelsen eller ud fra et hensyn til at beskytte forurettede, idet der ikke er påvist nogen forurettede for A's kriminalitet, og idet den danske stat ikke kan anses for forurettet i forhold til A's kriminalitet.

Du har endvidere fremhævet, at kriminalforsorgen tidligere har tilladt indsatte i danske fængsler, der afsoner længere domme end A, at give interview på tv.

Herudover har du beskrevet en række forhold ved kriminalforsorgens sagsbehandling i denne sag og tidligere sager, som du ikke er tilfreds med.

Du har sendt mig to breve fra Dansk Journalistforbund, der er dateret henholdsvis den 26. juni 2020 og 29. januar 2021, hvori journalistforbundet støtter din klage.

Dansk Journalistforbund har gjort gældende, at kriminalforsorgen ikke har begrundet nærmere, hvorfor en omtale af A's kriminalitet vil være krænkende for retsfølelsen, der ifølge journalistforbundet ikke er et legitimt formål efter EMRK artikel 10, stk. 2. Krænkelsen af retsfølelsen må under alle omstændigheder være begrænset, når staten er forurettet.

Ifølge Dansk Journalistforbund har kriminalforsorgen ikke forholdt sig til offentlighedens interesse i sagen. Offentlighedens interesse i sagen må betyde, at direktoratet har en meget begrænset skønsmargen i sagen.

Dansk Journalistforbund har desuden gjort gældende, at der ikke er grundlag for at formode, at A vil begå et strafbart forhold under et interview med dig, og at du under alle omstændigheder har mulighed for at redigere, udvælge og klippe i de enkelte dele af interviewet.

Endelig har Dansk Journalistforbund gjort gældende, at kriminalforsorgen ikke har underbygget, hvorfor hensynet til at forebygge uorden og forbrydelser kan begrunde de fastsatte vilkår i sagen.

6. Direktoratet for Kriminalforsorgens synspunkter

Direktoratet for Kriminalforsorgen har i sin udtalelse af 14. januar 2021 uddybet og suppleret sin afgørelse af 6. maj 2020 og sit svar til dig af 17. september 2020, som er omtalt under pkt. 1 ovenfor. Direktoratet for Kriminalforsorgen har herunder uddybet de faktiske forhold, der ligger til grund for den dom, som A afsoner, jf. pkt. 2 ovenfor, og direktoratet har også oplyst, at A har en verserende sag om terrorisme.

I udtalelsen af 14. januar 2021 har Direktoratet for Kriminalforsorgen fastholdt, at vilkårene for dit interview med A var nødvendige for at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen, idet direktoratet har oplyst bl.a. følgende:

”I den konkrete sag er det vores opfattelse, at der vil være tale om en åbenbar krænkelse af retsfølelsen, såfremt indsatte, herunder ved TV-interviews med levende billeder, får mulighed for at berette om sin kriminalitet, eventuelt udtrykke en forherligelse heraf og/eller sympati med videre for en organisation, som er klassificeret som en terrororganisation, samtidig med at den indsatte også afsoner dom herfor.”

For så vidt angår spørgsmålet om, hvorvidt den danske stat er forurettet i forhold til den kriminalitet, som A er dømt for, har direktoratet henvist til, at A er dømt for at have ladet sig hverve til at begå handlinger omfattet af straffelovens § 114 eller § 114 a, og at det må lægges til grund, at formålet med den begåede kriminalitet har været bl.a. at gennemtvinge politiske forandringer, herunder i Danmark.

Herudover har Direktoratet for Kriminalforsorgen i udtalelsen af 14. januar 2021 uddybet, hvorfor direktoratet vurderer, at direktoratets afgørelse i sagen er forenelig med EMRK artikel 10, idet direktoratet har henvist til

”(…), at den indsatte ligeledes er dømt for en meget alvorlig kriminalitet, nemlig terrorisme, og at han afsoner en lang dom herfor. Derudover er det vores vurdering, at det var nødvendigt at påsætte vilkår i forbindelse med interview for at forebygge uorden og forbrydelser, jf. stykke 2 i artikel 10, samt i øvrigt af hensyn til retsfølelsen i straffuldbyrdelseslovens § 59, stk. 2.”

7. Min vurdering

7.1. Som anført under pkt. 4.1 ovenfor er der i straffuldbyrdelseslovens § 59, stk. 2, hjemmel til at begrænse en indsats ret til at udtale sig og i den forbindelse lade sig fotografere af medierne af ordens- eller sikkerhedsmæssige hensyn for at beskytte den forurettede ved lovovertrædelsen eller for i øvrigt at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen.

Der er som anført uenighed mellem dig og Direktoratet for Kriminalforsorgen om, hvorvidt den danske stat må anses for forurettet i relation til de strafbare forhold, som A er dømt for.

Jeg bemærker i den forbindelse, at flere af de pågældende straffebud er indeholdt i straffelovens kapitel 13, der har overskriften "Forbrydelser mod statsforfatningen og de øverste statsmyndigheder, terrorisme m.v.". Endvidere er det, som anført under pkt. 2.2 ovenfor, i forarbejderne til bestemmelse anført, at terrorisme og terrorrelaterede handlinger "udgør (...) forbrydelser mod det danske samfund og de værdier om demokrati og frihed, som det bygger på".

Spørgsmålet er imidlertid ikke afgørende for, om straffuldbyrdelseslovens § 59, stk. 2, finder anvendelse, idet det hverken efter ordlyden af straffuldbyrdelseslovens § 59, stk. 2, eller forarbejderne til bestemmelsen er en forudsætning for, at en indsats ret til i institutionen at udtale sig og i den forbindelse at lade sig fotografere til medierne kan begrænses, at der er påvist en eller flere forurettede i sagen.

7.2. Om en indsats ret til i institutionen at udtale sig og i den forbindelse at lade sig fotografere til medierne kan begrænses efter bestemmelsen i straffuldbyrdelseslovens § 59, stk. 2, beror på en afvejning af en række forskellige hensyn og omstændigheder, herunder på den ene side hensynet til orden og sikkerhed, beskyttelsen af de forurettede ved lovovertrædelsen og til at undgå en åbenbar krænkelse af retsfølelsen, over for på den anden side udgangspunktet om den indsattes ret til at udtale sig og lade sig fotografere til medierne.

Jeg kan ikke foretage en sådan afvejning på en anden og bedre måde end Direktoratet for Kriminalforsorgen, som har særlige forudsætninger for at træffe afgørelser på området bl.a. i kraft af sine erfaringer.

Jeg kan derfor kun kritisere Direktoratet for Kriminalforsorgens afgørelse, hvis der er særlige omstændigheder i sagen. Det kan f.eks. være, hvis direktoratet ikke har undersøgt sagen godt nok, hvis afgørelsen er udtryk for en usaglig forskelsbehandling, eller hvis afgørelsen er i strid med Danmarks internationale forpligtelser, herunder EMRK artikel 10.

7.3. Jeg forstår Direktoratet for Kriminalforsorgen sådan, at direktoratet ikke alene har fastsat vilkårene for at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen (se herom pkt. 7.4 nedenfor), men også, som et sikkerhedsmæssigt hensyn (se herom pkt. 7.5 nedenfor), har søgt at forebygge forbrydelser.

7.4. Jeg kan ikke kritisere, at hensynet til retsfølelsen er indgået i Direktoratet for Kriminalforsorgens afvejning i sagen, og at direktoratet i den forbindelse har lagt vægt på, at A afsoner en lang dom for meget grov kriminalitet, og på forbrydelsens karakter i form af, at han har ladet sig hverve og har forsøgt at yde økonomisk støtte til Islamisk Stat i Syrien samt hyldet gerningsmanden bag terrorangrebet i Danmark den 14.-15. februar 2015.

Jeg henviser herved til, at Højesteret i sin dom i sagen udtalte, at A har begået "meget alvorlige forbrydelser i forbindelse med terrorisme", og at det i forarbejderne til en senere ændring af flere af de bestemmelser, som A er dømt for at have overtrådt, er anført, at terrorisme og terrorrelaterede handlinger udgør de allervorreste forbrydelser mod det danske samfund og de værdier om demokrati og frihed, som det bygger på, og at fremmedkrigere har forbrudt sig mod disse værdier og er "uønskede i Danmark".

Jeg bemærker også, at to personer døde og flere blev såret i forbindelse med det nævnte terrorangreb i Danmark den 14.-15. februar 2015, og at flere pårørende og sårede fortsat er i live. Endvidere bemærker jeg, at der – efter det oplyste – verserer en sag mod A for et forhold, der er terrorrelateret.

Hertil kommer, at A, sidst han blev interviewet, fremsatte en række udtalelser, som efter min opfattelse har en sådan karakter, at de vil kunne indgå i afvejningen efter straffuldbyrdeslovens § 59, stk. 2, af, om det vil udgøre en åbenbar krænkelse af retsfølelsen at se A i en ny interviewsituation på nuværende tidspunkt. Jeg henviser til pkt. 3 ovenfor.

Endelig bemærker jeg, at det fremgår af forarbejderne til straffuldbyrdeslovens § 59, stk. 2, jf. herved pkt. 4.1 ovenfor, at tv-mediets betydelige og særlige gennemslagskraft kan tillægges vægt i afgørelser efter den nævnte bestemmelse.

7.5. Jeg finder heller ikke grundlag for at kritisere, at direktoratet har lagt vægt på risikoen for, at A i en interviewsituation vil begå ny kriminalitet ved at forherlige Islamisk Stat og terrorhandling eller fremsætte trusler.

Efter straffuldbyrdeslovens § 59, stk. 2, kan en indsats ret til i institutionen at udtale sig og i den forbindelse lade sig fotografere til medierne begrænses af ordens- og sikkerhedsmæssige hensyn.

Af straffelovens § 136, stk. 2, fremgår, at det er strafbart offentligt udtrykkeligt at billige en af de i straffelovens kapitel 12 og 13 omhandlede forbrydelser. Efter straffelovens § 266 er det endvidere strafbart på en måde, der er egnet til hos nogen at fremkalde alvorlig frygt for eget eller andres liv, helbred eller velfærd, at true med at foretage en strafbar handling.

Du og Dansk Journalistforbund har gjort gældende, at du har adgang til at redigere interviewet, og at du ikke vil videregive de strafbare ytringer, som A eventuelt måtte fremsætte over for dig.

Det gælder imidlertid for flere bestemmelser i straffeloven – f.eks. § 266 om trusler – at bestemmelsens objektive gerningsindhold vil kunne være realiseret allerede ved fremsættelsen af en ytring over for dig, herunder fordi den pågældende har forsæt til, at truslen viderebringes til den egentlige adressat.

7.6. Du har henvist til en række andre sager, hvor indsatte, der er idømt længere fængselsstraffe end A, har fået tilladelse til at udtale sig og lade sig fotografere til medierne på mere lempelige vilkår end A.

De pågældende sager vedrører imidlertid efter det oplyste ikke indsatte, der er dømt for terrorisme eller terrorrelaterede handlinger. Desuden indgår straffens længde kun som et blandt flere hensyn ved vurderingen af, om en indsats ret til i institutionen at udtale sig og i den forbindelse lade sig fotografere til medierne kan begrænses efter straffuldbyrdeslovens § 59, stk. 2, for at modvirke en åbenbar krænkelse af retsfølelsen.

Jeg mener på den baggrund ikke, at direktoratets afgørelse er udtryk for usaglig forskelsbehandling.

7.7. Spørgsmålet er herefter, om Direktoratet for Kriminalforsorgens afgørelse strider mod EMRK artikel 10.

Indgrebet i A's ytringsfrihed er foreskrevet ved lov, nemlig ved straffuldbyrdeslovens § 59, stk. 2, som nærmere afgrænset i bestemmelsens forarbejder. Det varetager hensyn, herunder til retsfølelsen, som efter Den Europæiske Menneskerettighedsdomstols praksis er anerkendt som legitime hensyn efter EMRK artikel 10, stk. 2.

Hensynet til A's ytringsfrihed og pressens informationsadgang taler med betydelig vægt for, at han kan interviewes om den kriminalitet, han har begået. Jeg lægger i den forbindelse til grund, at der – som anført af dig og Dansk Journalistforbund – vil være en betydelig interesse for den dokumentar, som du ønsker at udarbejde, og jeg er på den baggrund enig med Dansk Journalistforbund i, at Direktoratet for Kriminalforsorgens skønsmargen i sagen efter EMRK artikel 10, stk. 2, er begrænset.

Alligevel finder jeg ikke fornødent grundlag for at antage, at begrænsningerne i A's ytringsfrihed udgør et uproportionalt indgreb efter EMRK artikel 10.

Jeg har i den forbindelse lagt vægt på de omstændigheder, jeg har anført under pkt. 7.4-7.5. Jeg har også tillagt det betydning, at begrænsningen ikke er absolut, men alene rettet mod ytringer om eventuelt verserende sager og de forhold, A er dømt for. Ifølge de vilkår, som kriminalforsorgen har fastsat i sagen, vil det således være muligt for dig at interviewe A, hvis du ikke optager eller fotograferer ham, og hvis du f.eks. alene taler med ham om hans opvækst og de forhold, der har ledt frem til hans nuværende holdninger, og dermed belyser spørgsmålet om radikaliserings uden at komme ind på de begåede strafbare forhold.

Endelig har jeg tillagt det betydning, at begrænsningen desuden kun angår det tidsrum, hvor A afsoner dommen, at de strafbare handlinger angår forhold, der ikke ligger langt tilbage i tiden, og at der kan være risiko for, at A ved at tale om de begåede strafbare forhold vil kunne inspirere andre til at begå lignende alvorlige forbrydelser.

7.8. Sammenfattende er det således min opfattelse, at jeg ikke har grundlag for at kritisere indholdet af Direktoratet for Kriminalforsorgens afgørelse af 6. maj 2020.

Jeg har på den baggrund besluttet ikke at tage nærmere stilling til myndighedernes sagsbehandling i sagen. Jeg henviser til § 16, stk. 1, i lov om Folketingets Ombudsmand (lovbekendtgørelse nr. 349 af 22. marts 2013). Det fremgår af denne bestemmelse, at ombudsmanden selv afgør, om en klage giver tilstrækkelig anledning til undersøgelse.

Jeg henviser i øvrigt til mit brev til dig af 2. juli 2020.

Jeg vil udsende en nyhed om sagen.